

0138

LA CAMPANA DE GRACIA.

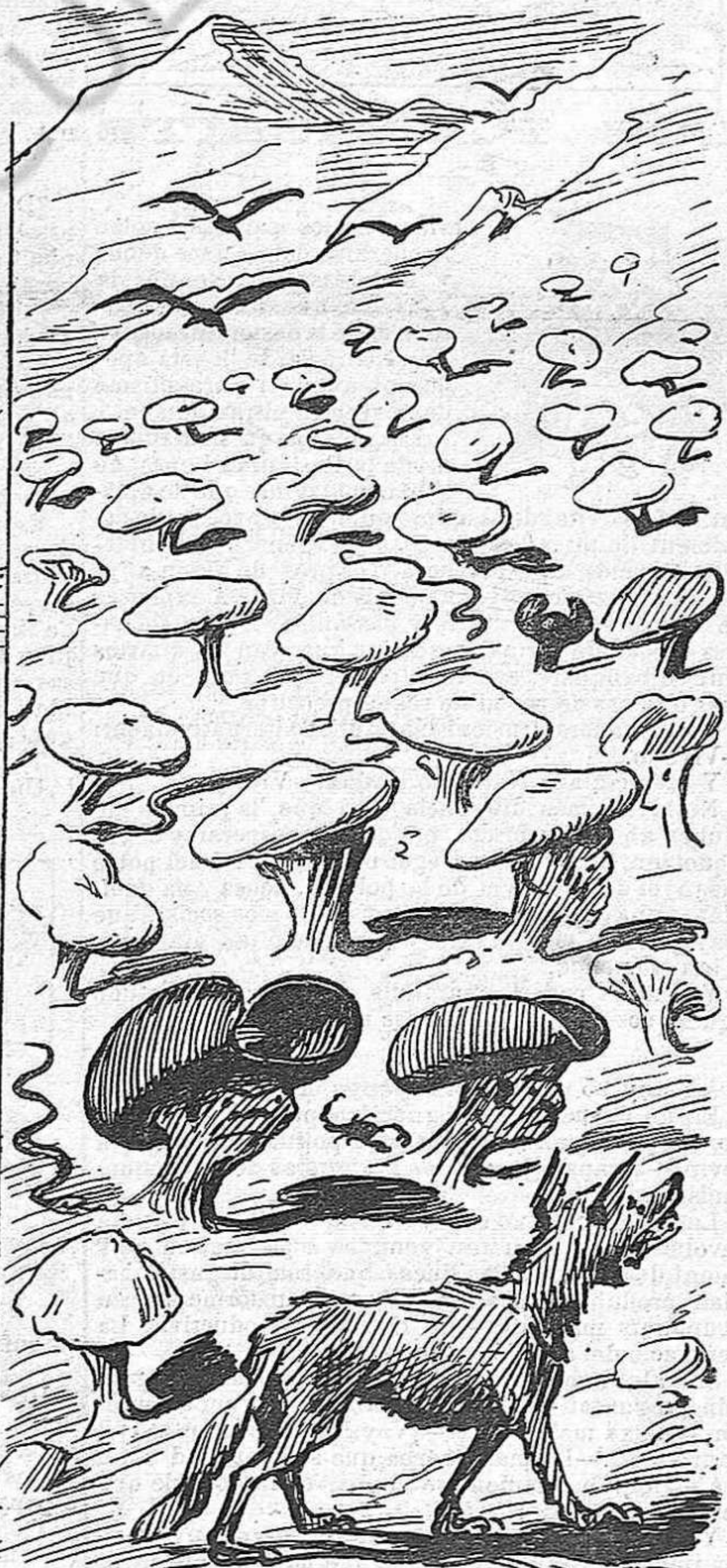
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

AFRONTS Y MALURAS

ESpanya:—¿Vosté es espanyol, y deixa la esquadra aixís?
 PASQUIN:— Ja veurá; jo, com á ministre, 'm cuydo únicament de cobrá.

Diu que ab aixó dels calors, mitja Espanya está cuberta de certs *bolets* venenosos... ¡Alerta, alerta... y alerta!

ADVERTENCIA IMPORTANT

Al emprendre la campanya de moralitat periodística, contra 'l Diluvi, hereu de La Salvadora, no buscavam beneficis. Y á pesar de tot els hem obtingut de relativa importancia. Per satisfer l' avidés del públich, hem hagut de introduhir en la tirada dels cinch números de l' ESQUELLA que explicavan la famosa historia, un considerable augment.

En conciença no podém ingressar en caixa unes ganancias que 'ns repugnan, per quant considerém que las ha motivadas l' escándol de La Salvadora. Y en la impossibilitat de guardarlas, porque no las volém, hem resolt tornarlas al públich de qui las hem rebudas, en la següent forma:

Aném á fer una tirada de 30,000 exemplars de una fulla que compregui 'ls cinch articles sobre La Salvadora, publicats en nostre senmanari y traduhits al castellá. Dita fulla será repartida gratuítament demá diumenje, per Barcelona, per las principals poblacions de Catalunya y pèl resto de Espanya, y entregada á tothom que vinga á recullirla en aquesta administració.

No hem atinat en una forma mes oportuna de saldar aquest negoci.

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

LOS PARÁSITS

ixís com los parásits solen apoderarse dels cossos débils y malaltissos, xuclan'los la poca vida que 'ls queda, aixís mateix de la desventurada nació espanyola, se 'n está apoderant avuy el parassitisme de la reacció ultramontana.

Los governs qu' hem tingut desde la Restauració ensá no s' han cuidat mes que de aplacar la forsa vital de l' opinió pública, provocant lo decaiment de totes las energías y engendrant la indiferencia mes desesperadora. Després de dinou anys de riures de tot, cuydantse sols de viure á expensas de la riquesa de la nació, y passantse 'ls uns als altres el joch de cartas ab que 'ns guanyan els quartos fent de banquers, ens han portat á un punt en que ningú fa cas de res ni de res se preocupa.

Conservadors y fusionistas, diuhen alternativament: —Viva jo. Y cada ciudadá respon lo mateix: —Viva jo. No hi ha més diferencia sino que 'ls primers ho diuhen ab rahó sobrada, per quant prosperan y s' enriqueixen, mentres que l' egoisme individual del poble espanyol desenganyat de la política, acusa una debilitat y una anemia tan grans en lo cos social, que may s' havia vist un estat de postració tan ala mant y tan tremendo.

Y aixís es com los parásits se van apoderant de aqueix cos sense vida y sense resistencia.

A l' any 35 va ferse á Espanya una gran neteja. En un moment de indignació popular—perque llavors el poble ansiós de llibertat política s' indignava sovint—desaparegueren las lloçigueras del ultramontanisme.

Las que 'l foch no consumi ó no derribá la piqueta revolucionaria, sigueren venudas á particulars ab l' intent de que aquellas fincas que sols disgustos havian produhit fins alashoras, se transformessin en abundants manantials de riquesa reproductiva. La generació del any 35 ho entenía.

Si á algun de aquells empayta-freres, els hi haguessin preguntat:—¿Creyéu possible que torni á rebrotar a ueixa mala herba?—Vaya una pregunta!...—haurian dit.—La mala herba que s' arrececa d' arrel y á major abundament se crema, es impossible que rebroti.

Y en efecte: durant un llarch número d' anys semblá impossible, tan impossible que no 's veyan altres freres que 'l que surt en lo drama Carlos II el hechizado ó 'ls que prenen part en la conjura dels Hugonots.

¡Per freres estavam! Ni en los últims temps de donya Isabel II, en que la inspiració política de las més elevadas instituciones partía del Pare Claret y de Sor Patrocini, sigué possible 'l restabliment de las suprimidas instituciones monásticas. La major part dels madurs possehian fincas procedents del clero, y si per un costat desitjavan la reacció ultramontana, per altre costat y mirant á la butxaca la temían. Lo retorn dels encaputzats hauria pogut cos'arlos una liquidació onerosa.

Donchs lo que no sigué possible en aquells temps de ominosa memoria, ho ha sigut avuy, de-prés de haver passat per una gran Revolució democrática, y per una restauració borbónica que no s' atrevia á plantejar una reacció franca, simulant transigir ab l' obra de aquella Revolució.

La mala herba rebrotó per tot. L' Espanya s' está cubrint de convents, de tal manera que avuy se gastan més diners en aquests assils de la reacció y de la vagancia, qu' en obras públicas de verdadera utilitat.

La nació está aletargada, y al amparo de la falta d' energía que s' observa en lo cos social, tornan els freres y 's multiplican com una plaga, cuydantse sols d' amagar las unglas dintre de las mànegas del hábit. Ja no 's presentan ab lo cap dret y ab la mirada altiva, com en l' época de son major poder, en que tot ho dominavan. Si ho fessin aixís tal vegada despertarian al poble, y lo que á n' ells els convé es que 'l poble dormi. Van ab lo coll tort y 'ls ulls mitjclucats ab mistica hipocressia; y avansan ab pas segur y sense fer gayre soroll.

Aquellas ricas propietats que possehian avants de l' exclaustació no las reclaman, y fins transigeixen ab molts de sos actuals possehedors, ab los quals viuhen en relacions de la més cordial amistat. Pero ells ja saben que al últim guanyarán lo plet sense necessitat de litigar, porque la táctica que segueixen es infalible, consistint en dominar las concienças, per apoderarse després de las bossas. Alimentan aquest propòsit, se 'l trasmeten els uns als altres, y al últim lo realisan. Al rededor del ciri espiritual que tenen encés nit y dia, hi revolotejan las pecadoras papallonas, y aqueixas al últim s' hi cremarán las alas.

¿De ahont surten sino 'ls diners que necessitan per establirse? ¿Qui paga 'ls numerosos paranyes que tenen preparats? Avuy comensan: un altre dia acabarán.

Lo domini qu' exerceixen en las concienças creix de dia en dia. Y tot els ajuda. 'Ls anarquistas ab los séus desvaris; els terroristas ab los séus crim abominables; los governs ab la seva falta de patriotisme y ab l' escándol de la seva política gitanesca; lo país ab la seva indiferencia.

Son los parásits que van apoderantse del cos social empobrit y debilitat.

Espanya sufrirá 'l cástich á que s' está fent acreedora. Incapassos de ser ciutadans dignes de un poble lliure; cada dia mes inclina's á anar cada hu per ell sense cuidar-se del vehí, ni preocuparse lo més mínim de la cosa pública; davant de aqueix impotent conjunt d' egoismes individuals, las comunitats religiosas unidas per un sol propòsit y guiadas per una sola idea, acabarán per ser l' únich núcleo poderós y organísat, al servey de la reacció mes descastada.

Tal es lo nostre porvenir, si no 'ns espavilém. Un porvenir de color d' hábit de frere.

P. K.

ANTHAGO Salvador, l' autor del espantós crim del Liceo, s' ha retractat de las sevas creencias y s' ha convertit al catolicisme, confessant y combregant ab la major unció. Lo célebre anarquista ha tornat á ser lo qu' era avants.

¡Lástima que las pobres victimas d' aquella nit terrible no puguin dir lo mateix!

Ha mort á Madrid lo general Almirante. Era Almirante un militar que havia guanyat pocas batallas; pero qu' en cambi havia escrit llibres admirables sobre táctica militar y sobre historia del exercit espanyol.

Y á pesar de la seva reputació y del seu mérit, la seva mort ha causat menos sensació que la cogida de un trist novillero en qualsevol plassa d' Espanya.

Aixó no te res d' extrany. La majoría dels espanyols mirán el cap de las personas per la part de fora.

Del cervell que hi ha dintre de la closca no 'n saben res.

En cambi, quan veuhen una quèta una mica mes amunt de la nuca, ja perden el mon de vista.

Los carlistas d' Estella han celebrat una gran festa... ¡ahont dirían?... A la plassa de toros.

¡Malorum, malorum signum!
Aixó vol dir, ben mirat,
que si 'l carlisme s' aixeca
será banderillejat.

Dos telégramas d' Africa, que casi bé van arribar junts:

«Lo nou Sultán ha mort.»
«Lo resto del primer plasso de la indemnisió que ha de cobrar Espanya s' ha fet fonedís.»

La primera noticia no ha resultat certa. Pero ¡ay! la segona sí.

En materia de dar quartos,
ja ho poden aná observant,
los sectaris de Mahoma
se van espanyolisant.

Tenim guerra á Corea, com si diguessim á quatre passos de Filipinas, y una formidable insurrecció al Marroch, com si diguessim á dos travessos de dit de las nostras possessions del Africa.

Y ni als mars asiatichs, ni als mars africanos podém enviarhi un barco útil, per la sencilla rahó de que dels nostres barcos de guerra 'l que no va coix, ranqueja.

¡Quína responsabilitat pels governs de la restauració, que tan grans y tan inútils sacrificis han exigit al país!

Mendez Nuñez vá dir:—«Val mes honra sense barcos, que barcos sense honra.»

Avuy no tenim res: ni barcos, ni honra.»

Decididament, la nostra esquadra es la primera del món.

La primera... com á bunyol y desguitarrada. No hi ha dia que no 'ns participin alguna desgracia ó alguna avería naval.

«Lo crucero tal te la máquina espallada.»
«Al acorassat qual se li ha foradat lo casco.»

«Surtint de Cadiz ha embarrancat lo vapor A.»
«Entrant al Ferrol s' ha romput l' hélice del torpedero B.»

Per vitarnos la pena
de sentir cosas semblants
¡no fora millor vararlos
y durlos tots als encants?

Sembla que l' int grista Necedal está á punt d' ingressar en la patuleya de 'n Cánovas.

No 's creguin que d' aquest acte se 'n pugui di una traició: aixó únicament indica ganas de menjar turró.

Maniobras diluviescas. Santiago Salvador, segons un periodista mataroni, va dir que 'l Diluvi es un periódico que ha favorecido sus ideas.

Y 'l descendent de la Salvadora, buscant la manera de treures lo mort de demunt, vol fer veure lo que en Salvador únicament ha dit, segons l' escriptor de Mataró, es que 'l Diluvio es el mejor periódico de España.

No, senyor Diluvi; no falsifiqúem las cosas. Lo que en Salvador ha dit, segons l' escriptor de Mataró, es que 'l Diluvio ha favorecido sus ideas.

QUE CONSTI, com acostuma á posar ell: que CONSTI en lletres ben grosses.

Ara, en quant á alló de 'n Balmes, nosaltres no 'ns hi fiquém.

No 'n som d' aquesta parroquia. Que se 'n cuydi 'l Brusi de contestarli.

Prop de Alhucemas els rifyenyos insurrectes han tallat las orellas á un dels principals recaudadors imperia's.

Ja veurán com á n' aquests moritos els tractarán ab molta més benignitat de lo que vá tractar l' héroe de Sagunto al presidari Farreny.

Será degut tal vegada aixó á que 'ls moros, com no son cristians, no hi ha possibilitat de romprels la crisma.

En Gamazo treballa d' amagatotis contra en Sagasta.

En Moret intriga per inutilisar en Gamazo. En Montero Rios procura desbancar en Moret.

En Canalejas sembra cisanya entre en Moret y en Sagasta...

¡Ave María Puríssima!
¿Son tots uns, y están tractantse

ab tals modos y maneras?
Aixó, millor que un partit,
sembla una gabiá de fieras.

Lo marqués de Serraulo está mes cremat que un cabo de realista.

Y tot perque en Jaumet vá fer aquell viatjet circular per Espanya, pense haverlo previngut, ab tot y ser ell aquí 'l legítim representant del rey de las húngaras.

Lo marqués de Serraulo no té rahó.

Dintre del régimen absolutista quan un súbdit reb un desaire del seu amo y senyor, lo súbdit deu donarli las gracias.

Y quan reb una puntada de peu... en salva sea la parte, 'l súbdit deu ajollarse y be-arli las puntas de la bota.

Qui no sigui bo per carlí que no enganyi á don Carlos.

LA FESTA DELS ARBRES

NEM, ¿no s' queixavan de que en l' almanach espanyol hi havia massa festes?

Donchs els participo que aviat n' hi haurá una de nova.

Uns quants senyors han presentat un memorial al govern, exposantli que per tals y quals causes y en virtut d' aquestas ó aquellas rahóns, sería convenient que s' establis cada any un nou dia de festa nacional, que 's titularia *festa dels arbres*.

Si 's tractés de dictar una llei favorint á la classe obrera ó destruint algun dels mil odiosos privilegis avuy existents, no faria 'l menor cas de la proposició, en la seguretat de que 'l govern l' havia de tirar sota la taula, pero sent cosa d' inventar una festa nova, ja 'm sembla qu' estich veyent l' entusiasme ab que 'l ministre haurá rebut l' idea.

¡La festa dels arbres!... No 's diu d' una manera precisa cóm y de quina manera 's celebrarà aquesta festa; pero á falta de datos fijos y detalls minuciosos, crech que be podém imaginarla al nostre modo y fer tota classe de suposicions.

Com en aquest país tot está relacionat ab la política—hasta 'ls cansalers per impedir la matansa buscan polítichs que 'ls apoyin—me sembla que aixó de la festa dels arbres no podrà escapar-se á la corrent general.

Y d' aquí vindrá que, per si tú ets blanch y jo soch negre, y aquest es vert y aquell madur, cada partit y cada barnís polítich separadament, celebrarà y festejarà l' arbre de la seva especial predilecció.

***

Los carlistas se reunirán alrededor d' una alsina surera. No en va al seu Carlos se 'l coneix per tot lo món ab lo nom de rey *Alcornoque*, y ningú s' extranyará de que uns caps de suro com los partidaris del amich de las húngaras dediquin al suro 'ls seus selváticos homenajes.

Los beyatos, ultramontans y demés subjectes de la crosta de baix deurán consagrar los seus afectes á la pomera, ja que aquest arbre es lo que 'ls manté y 'ls nudreix ab sa inagotable sava. Sense la pomera del paradís, ni Eva s' hauria fixat en la poma, ni Adam se l' hauria menjada, ni existiria 'l peccat original, ni la humanitat cometria las fetxorias que tan gros contingent donan al infern y al purgatori y tanta feyna proporcioan al altar y al confessorari.

Al voltant d' un desmay hi veurém reunits als moderats, que com en Cheste, pensan encara ab la resurrecció d' un régimen que anys ha va cap per vall y al qual ni ells ni ningú es capás de tornar la vida que per sempre ha perdut.

Los monárquichs en situació activa celebrarán la seva festa á la sombra d' un garrofer. A aixó 'ls obliga la seva decidida afició á arreglarlo tot per medi de garrofas políticas, militars y financieras, al mateix temps que 'l respecte que deuen á la gloriosa memoria d' aquell heróic garrofer dels camps de Sagunto, al peu del qual l' héroe del *Uorón* va desplegar la bandera de la restauració borbónica, tan fecunda—per ells—en resultats beneficiosos.

Tots los que han sigut empleats en la isla de Cuba—que no son poch ni tenen res de pobres—dedicarán la seva festa dels arbres al cocotero. Será l' única manera de demostrar la seva gratitud á la *productiva* terra cubana, que si té arbres que donan such rich y abundant, te aduanas que encara 'n donan mes.

Los militars festejarán lo pi, indicant d' aquest modo que per ells l' arbre mes important, mes venerable y mes digne d' apreç es aquell que té unas fullas que semblan petitas bayonetas y produheix uns fruyts que se 'n diu *pinyas*.

Los regidors se reunirán indistintament á la sombra de las palmeras, dels plátanos ó de las magnolias, perque per ells y donada sa gran facilitat d' *assimilació*—quina peraula mes fina y delicada! ¿veritat?—tots los arbres venen á ser arbres de l' abundancia.

Si 'ls partits republicans volen també pendre part en la festa, s' haurán de congregar sota un arbre, que pot ser qualsevol, mentres per sas branças s' hi entortolliguí una bona enredadera. La presencia de la enredadera es indispensable, perque sense ella, l' arbre republicá perdria 'l seu caracter.

Los partits vells se juntarán al peu d' una prunera, per expressar d' una manera gráfica alló de *á la vejez ciruelas*...

***

¿Y 'l poble, 'l pobre poble, quin arbre festejará? Probablement no li quedarà mes remey que reunir-se sota d' un freixa.

Aixis podrà pensar en los tips de vara que s' ha fet. O potsé 's determinarà á cullirne algunas... per si un dia las necessita.

FANTÁSTICH.

COM SE BANYAN

Lo ministre

Ab olimpica catxassa, quan té l' equipatge á punt, lo personatge entra en un wagó de primera classe.

Xiula la máquina... ¡Avant! Lo tren emprén la arrencada y just, á l' hora marcada, arriba á San Sebastian.

Músicas, vivas, pendons, discursos, frases de mel; la saleta del hotel reventa de comissions.

—Lo cassino de la Ristra ens mana que 'l saludém.

—Ministre, 'l felicitém.

—Lo felicitém, ministre.

—Suposém que 's dignará concorre al nostre jardí.

—Avuy té d' esmorzá allí, —Demá té de sopá allí.

—Lo comité P. l' invita á un banquet y una cassera.

—Lo comité J. espera que l' honrará ab sa visita.

—No desayri 'l convit meü.

—Ni 'l d' aquesta comissió.

—¡Per mor de Deu, gran senyó!...

—¡Gran senyor, per mor de Deu!

Lo ministre 'ls diu que sí, els tren ab urbanitat y ab santa tranquilidat s' ajen al seu balanci.

Quan ha reposat del viatge, torna á posarse 'l sombrero puja al cotxe y jau, salero! ab un minut á la platja.

La barraca está amanida; l' home s' hi fica un instant, surt, contempla 'l seu voltant y mar endins desseguida.

Los civils y 'ls polissons vigilan atentament, mentres lo senyor va fent salts, planxas y cabussos. Y al cap de mitj' hora Espanya, gracias als fils telegráficis, sab ab tots los detalls gráficis que 'l senyor ministre 's banya.

Lo contribuyent

Sense rals, sense equipatge, sota 'l sol que 'l va torrant, xano, xano, coixejant s' acosta cap á la platja.

Lo senyor carrabiné li surt al pas, lo detura y ab ven esquerdada y dura li diu las ordres que té.

—Aquí no s' hi pot banyá, perque aquest no es lo seu lloch; ni en 'quella banda tampoch ni molt menos cap enllá.

Los escurats y 'ls tanocas que desitjan remullarse tenen d' aná á despullarse darrera d' aquellas rocas.

Torna á rependre 'l camí, torna á grunyar y á suar, obligat á respectar lo que li acaban de di.

Ja hi es. Un lloch escabrós voltat de jonchs y esbarzés; no hi ha ningú, ningú mes que un vellet que renta un gos.

La mar rodola y s' agita ab violencias de titá, com si volgués protestá contra tan rara visita.

Lo pobre home s' estremeix y sembla que titubeja; s' assenta un xich, cansoneja y al últim se decideix.

Ab má neguitosa y morta que 'l foch del sol carbonisa se tren lo vesit: camisa ja fa molts anys que no 'n porta.

Se senya, puja al atzar dalt de una roca pelada, dona una horrible estrabada y 's tira de cap al mar.

L' aygua comensa á gronxarlo, llensantlo á tort y á través... ¡Pobre home! Si s' ofegués, ¿quí hi vindria aquí á salvarlo?

Las onadas l' arrossegan, los palets lo crucifican, y hasta hi ha peixos que 'l pican y cranchs fréstechs que 'l mossegan.

C. GUMÁ.

L' HOME DE SAGUNTO

¿TANTS metros quadrats de pit deu tenir en Martínez Campos?

Es lo pensament que farà qualsevol que s' enteri del número de condecoracions y medallas ab que l' héroe del *Uorón* adorna 'l seu uniforme de capitá general.

Sembla talment lo catálech d' una quincallería. Vagin lle-gint:

- Creu d' Isabel la Católica.
- Creu de Carlos tercer.
- Creu de primera classe de S. Fernando.
- Creu de segona classe de S. Fernando.
- Creu de tercera classe de S. Fernando.
- Medalla d' Africa.
- Comendador d' Isabel la Católica.
- Creu de segona classe del Mérit militar.
- Creu roja del Mérit militar.
- Creu de S. Hermenegildo.
- Encomienda de Carlos tercer.
- Gran creu de S. Fernando.
- Gran creu de S. Hermenegildo.
- Gran creu de la Legió d' Honor.
- Toysó d' Or.
- Gran creu de Leopoldo d' Austria.
- Gran...

Vaja... ¡no puch mes! Faltan encara á la llista una pila de creus, y se m' acaban lo paper y la paciència.

Però lo pitjor no es aixó: ¡las creus ray, que no costan de mantenir! Lo que resulta una mica crescut es lo gasto que don Arseni ocasiona á Espanya.

L' home de Sagunto cobra: Pel grau de capitá general, sis mil duros l' any.

Y per la Gran creu de S. Fernando, dos mil duros més. ¿Qué 'ls sembla? ¿que troban qu' es massa?

Donchs... ara 'l govern li acaba de concedir un' altra pensió de 1,500 pessetas, que diu que li corresponen pel mer fet de possehir la creu de S. Hermenegildo.

Total: vuyt mil trescents duros anuals, qu' es com si diguessim uns vintitres duros al dia, ó siga prop d' un duro cada hora...

Aclarits tots aquests comptes, per fi de festa pregunto: ¿vritat que dona bons fruyts lo garrofer de Sagunto?

uí es que posa obstacles á que 'l govern espanyol auxilihi á las companyias ferrocarrileras?

Sápigam que las pobras ho necessitan ab molta necessitat.

O sinó, mirin la companyia de Madrid-Zaragossa-Alicant cóm se troba.

Als seus alts empleats acaba de regalarlos una gratificació que ascendeix á 16 mil duros.

Crech que societats que 's troban en tan *trista* situació veridaderament mer-xen l' apoyo de la nació.

¡Anda, morena!

Darrera un capellá, l' altre; després del sacerdot Bruneau, condemnat á mort pels tribunals francesos, surt un capellá espanyol que també resulta una bella persona.

Lo jurje de Cogolludo (Guadalajara) ha comensat un proccés contra un reverendo, acusat d' infanticidi en companyia de la seva... criada, una xicoteta de dinou anys.

Es de creure que la *Fulla* per disculpá aquests horrors tirarà tota la culpa sobre 'ls libre-pensadors.

Quan tothom esperava que 'ls japonesos pegarian als xinos, ara resulta que 'ls xinos allá á Corea han donat la gran pallissa als japonesos.

Y vels' hi aquí de quina manera mes inesperada 'ls fills del celeste imperi 'ns han enganyat... com uns *xinos*:

Ara sí que va de debó.

A primers del mes que vé don Emilio se 'n va á Roma á veure 'l papa, ab lo propósit d' arribarse després fins á Jerusalem.

Lo que no se sab es si á Roma hi va per la *penitencia*, ó per posarse d' acort ab Lleó XIII.

A Jerusalem si que suposém per qué hi va. Deu volguer visitar lo lloch ahont San Pere va negar á Cristo tres vegadas.

Aquest día va corre 'l rumor de que pèl nort havia aparegut una partida carlista. Pero després s' averiguá que no hi havia res de lo dit.

Jo ja ho sé per qué no gosan á empendre cap aventura ¡Naturalment! ¡Com que als camps ja casi no hi ha verdura! ¿Ahont pastorarian los remats facciosos?

Alejandro de Servia, aquell xicot á qui van fer rey,

LAS NOSTRAS EMINENCIAS

Lo gran general del día.—(Secció de quincalleria)

Don Anton y las potencias.—(Capitul de reverencias)

Don Emilio, cap á Roma.—(Género de pura broma)

cansat lo país de las calaveradas del séu pare, projec-ta abdicar la corona, porque puga tornar á cenyirla l' autor dels séus dias.

Fentho aixís tal vegada planteja un bon negoci. Perque 'ls servis quan están cansats de 'n Milano, li donan quartos y l' envian á París á gastarlos.

Aixís van ferho la primera vegada, y aixís, sens dupte, ho haurán de repetir dintre de poch.

Aquella nació mes que una monarquía sembla un joch de cartas ab cinch reys: el d' oros, el d' copas, el d' espasas, el de bastos y 'l rey Milano, ab la particularitat de que aquest últim quan juga á Servia guanya y quan juga á París pert sempre.

Tornémhi.

Un oficial francés ha inventat una corassa que fa, al que la porta, invulnerable pera las balas.

Segóns noticias, la corassa está fabricada ab una pell en extrém dura, preparada per un procediment especial.

¿Una pell dura, molt dura?
Ja hi descubert lo secret:
ha de sé una pell com ara
la que té 'l senyor Moret.

Cosas de Fransa.

Un diputat á qui li ha correspost cumplir ab lo ser-vey militar, ha agafat l' arma, ingressant en las filas com á soldat ras, lo mateix que 'l fill de qualsevol obrer.

¿Cuán ho veurém aixó á Espanya?
¡Oh república francesa
que iluminá 'l món pretens!
¡No 'ls donguis aquests exemples
tan disolvents!

Per fet bonich y curiós el de Castellar del Vallés. Se celebrava la festa major, y com en molts altres po-bles en semblant diada, van decidir completar los festeigs estirant l' orella al pobre Jordi.

Vels'hi aquí que 'l governador hi envía alguns agents per impedirho, y vels'hi aquí també que las autoritats del poble, colocantse resoltament al costat dels jugadors, detenen y posan presos als agents de policia.

¿Qué farà 'l governador
al davant de aquest enredo?
Ara sí que podrém dir:
Entre bobos anda el juego.

¡Pobres pobles!

Es tan gran la miseria que hi ha en algunas co-marcas d' Aragón, que 'ls recaudadors de la contribu-ció, per cobrarla, s' han de quedar lo blat que han recullit los pagesos.

¿Qué succehirá després?
Ja poden pensar's ho.

Que aquella gent cridarà
y per tenirlos tranquils
lo govern ho arreglará
enviantlos... guardias civils.

A LO INSERTAT EN LO PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Llu-is.
- 2.ª ANAGRAMA.—Sona—Onsa—Onas—Nosa.
- 3.ª TERS DE SILABAS.—TO MA SA
MA NE LA
SA LA DO
P
- 4.ª ROMBO.—
P A L
P A U L A
P A U L I N O
L L I M A
A N A
O
- 5.ª TRENCA-CLOSCAS.—Espluga de Francolí.
- 6.ª GEROGLÍFIC.—A gran cambi gran sorpresa.

XARADA

Portas, Pepa, unas total
que á tots los joves hu-dos;
—¡Quin percal mes primoros!...
Aquí hi ha 'l garbo y la sal
de las catalanas nenás
que als fadrins tiran 'l tres

per veure si algún promés
pescan ab forsas quizenas.

EMILIO SUNYÉ.

ENDAVINALLA

Al estiu estich gelat
y al hivern molt calentet:
y no tinch cap mal de cap
quan no fa gota de fret.
Sento passar lo rosari
y alguna conversa lletja,
y fins com esplica l' avi
cosas que no sab cap metje.

NOY DE SANS.

TRENCA-CLOSCAS

D. ANGEL QUER AISSA
MATARÓ.

Formar ab aquestas lletras lo titul de un sainete castellá.
TIROGLÍFIC.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7.—Nom d' home.
1 6 7 2 3 7.—>
1 6 5 2 1.—Nom de dona.
2 7 2 1.—>
4 1 2.—Moneda.
3 5.—Nom de dona.
4.—Consonant.

TASCH TECH DUPAIN.

GEROGLÍFIC

QUI : A
NO : A

JOSEPH FELIP DURBAN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

(De la semana anterior).

Ciudadans Ribareta y García, J. Serra, Violí, Joanet Cargol, Ramon Solá, Samuel Grau. Saramandilla, Rautell, Un Pintó, E. Tomás, Nas gros, Malasentranys, Nebot d' Abdelazis, P. Lliso, Peus de Gegant, Nas de Vicari, Un drapet, Q. Soraela, C. de la Rosalia, G. Fusté, Som dos, M. Planas Puntí, E. Damaso, A. Juliá, B. S., Nas Fregas, Ali-Oli, Cusi Martínez Campos, L. Bigorra, Un emblanquador, Toch de Lira, Mielat M., Joaquim Lloret, Nas de kiosco, E. Llonchs y F. M. Gior.—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans Jumerá, Mr. Eugon, A. B. Isells, A. Martinet, Maquinista, Ganxets, Ermitá del Tibidabo, Pe-e Carreras, Lo Teyo Coix y Un manyanet.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Antonet de Nieves: No serveix res.—Coll de Barbará: Li juro que no hi lograt entendre la carta.—Sanch de Cargol: Va bé.—E. Martí Gíol: ¡Visca! no 'm fa 'l pes: l' altre sí.—R. Artiga, P. Buldó y B. Clivillé: Enterat, y queda terminat l' incident.—A. del Corral: Si no arregla l' última quarteta no farém res.—Jep de l' Hosiá: Están verificadas ab lamentable... independencia.—I. B. (Madrid): Veurém si podrém evitarho: la xarada no va.—R. Masfern: escriguí y veurém. De moment no puch dirli sino aixó.—T. P. G. (Tarrassa): Me sembla que d' aquesta manera tampoch ne surtirá.—P. Stacho: Todo se andará. De las d' ara, accepto la primera.—Ll. Salvador: Anirá bona cosa.—Mantequilla: Es molt desgarrada.—Dr. Tranquil: Veurém d' aprofitar-la.—Joan Gatell: ¡Qu' está de broma!—Guerritista: Hay que compri-mir-se.—G. Boilau: Faria posar massa tristos als lectors.—Pepet de Vi-lafranca: No está mal, pero es massa diusa. Concrétilla.—M. Ll. Llardecans: Tot lo gros qu' ell fassi escriguí.

(De la semana present.)

Ciudadá Mitj que sí, M. M. T., Joanet Coral, R. Andreu, Un bar-beyllo, J. Oller, J. Bagná, Bolla del Vendre, J. Un fill de Muley, Joan Sagalá Ramón, Noy Nano, Un trampista, Ventura Marcet, Francisco Gomas, F. Iglesias, R. Martí, Noy de Rubi, Gabriel Chabret, Ali-Oli, P. Carreras, Trinquetilla, J. Zeraola, Nas de quiosco, S. V. y Ferrer, Liretus, Baniut, Sanch de Moro, Pau Nen, P. del Prat, Pere Prats y Samuel Grau.—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadá J. Padró, B. Clivillé, Tú, jo y ell, C. Bertran, P. P. Ua Luelo, G. Campamay, Sanch de Cargol, Jope: Figueras y P. Gras.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá J. Casadejust: Pera contestarli particularment no tinch tems: Pulgener sona del mateix modo ab una g que ab dugas.—Un obrer: Es impossible contentar á tothom: ¡veuh! hi ha molts dotzenas de personas que 'm felicitan.—Mantequilla: gracias pel avis: lo altre no serveix.—J. Arquer: son molt mansos.—F. Abad: veurém si arreglantla pot insertarse.—Q. Artigayre: mil gracias.—Ll. Salvador: ja la teniam.—Vallescá: no m' acaba de fé 'l pes.—Maquinista: li agraeixo la in-tenció, pero no crech convenient publicarla.—Brunon: no van prou bé encara.—Mateixos escolanets: salut y prosperitat.

¡Ja ha sortit!—OBRA NOVA—¡Ja ha sortit!

S' está agotant rápidamente la edició.

¿PER QUÉ NO 'S CASAN LAS DONAS?

(Segona part de ¿PER QUÉ NO 'S CASAN LOS HOMES?)

HUMORADA EN VERS, PER

C. GUMÁ

Ilustrada ab dibuixos de M. MOLINÉ

Preu: DOS ralets

Se ven á can Lopez, en los kioscos, á casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA y La Esquilla y per tot arreu.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA